

[Orla Møller.]

form, der kommer til at virke. Derfor kan man ikke uden videre fastslå som en kendsgerning, at dette her er inflationsfremmende.

I forbindelse med hr. Adam Møllers udtalelser vil jeg godt sige, at dér gælder nøjagtig de samme betragtninger. Man kan ikke uden videre fastslå, at sådan vil det komme til at virke.

Det afgørende ved disse forslag er, som jeg tidligere har gjort opmærksom på, at der er nogle fremskridt i retning af at få skabt en lettelse af skatte trykket, at der er et fremskridt i retning af en omlægning på bedre social baggrund, og at forbedringerne, der fremkommer ved ændringsforslagene, gør dem endnu mere anbefalelsesværdige for mit parti. Derfor skal jeg slutte med min tidligere henstilling om at få dem vedtaget ved tredje behandling.

Poul Schlüter: Til hr. Orla Møller vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning. De spareforslag, vi i dag har lagt frem og nævnt her fra folketingets talerstol, er ikke hentet fra regeringens spareplaner, som vi ikke ved ret meget om. Men det er sandt, at i nogle retninger har vi fået inspiration fra en række af de notater, som har foreligget for os, og ikke mindst fra besvarelserne på den lange række spørgsmål, som vi under udvalgsforhandlingen i de sidste døgn har stillet til regeringen om underposter under finansplanens udgiftsskøn, og meget, meget mere. Jeg vil da ikke blive overrasket, hvis det viser sig, at nogle af de sparetanker, vi i dag har fremlagt, til sin tid — og gad vidst, hvornår det mon egentlig bliver — viser sig at være identiske med nogle af dem, som regeringen kommer med. Det vil jeg kun være glad for.

Vi har ønsket i dag at lægge samlede besparelsesforslag frem til et beløb af 2,2 milliarder kr., fordi vi gerne vil stå til ansvar for de sparetanker, vi har, og gerne ser, at de bliver kendt, således at man kan se, hvor det svier, hvor der skal skæres, og hvilke virkninger det har. For det kan ikke hjælpe at fortsætte sparesnakken på det grundlag, at det blot er løs snak. Der må ske en konkretisering, og det er det, vi har gjort i dag. Jeg mener, at vi har vist, at det vil være muligt at nedsætte trækprocenterne uden at skaffe

regeringen det nye afgiftsprovener, den nu vil have igennem.

Ellers har jeg blot nogle bemærkninger til finansministerens indlæg. Finansministeren ville ligesom gerne prøve at bagatellisere betydningen af den afgiftsbuket, som nu forelægges, idet han sagde, at det er regnet ud — og det vil jeg da gerne se — at dette her kun beløber sig til op mod et par hundrede kroner pr. familie. Det er måske rigtigt, at sådan vil det virke i gennemsnit, men især hvor der er tale om større familier, vil belastningen vise sig at være større. Jeg kunne ikke rigtig genkende den tone, finansministeren og socialdemokratiet brugte i 1969, da den forrige regering på grund af valutaspekulationer og valutaproblemer i øvrigt måtte foreslå en række beskedne afgifter, og det endda på et tidspunkt, da socialdemokratiet stod for en udgiftspolitik, der betød et vandfald af nye udgiftkrævende foranstaltninger, som vi andre måtte hindre gennemførelsen af. Til den virkning, der altså muligvis kun i gennemsnit er et par hundrede kroner, kommer betydningen af de 500 mill. kr. i ejendomsafgift, som rammer meget tilfældigt og spredes ud over et stort antal mennesker, også i mange tilfælde mennesker, som ikke er særlig velstående.

Så fremhævede finansministeren, at der var den fordel ved hans forslag om, at folkepensionsbidraget nedsattes fra 3 pct. til 1 pct., at det var der en socialt rigtig linje i. Jeg vil ikke frakende finansministeren ret i det. Men jeg vil føje til, at når regeringens samlede bukete af lovforslag i modsætning til vore planer betyder afgifter, som i et vist omfang vender den tunge ende nedad, for det gør jo forhøjelse ikke mindst af cigaretbeskatningen, af spiritusbeskatningen, af benzinbeskatningen og motorafgifterne, så er det mere nødvendigt at give en kompensation for afgifterne, som betyder noget væsentligt for de små indkomstgrupper. Det, jeg har fremhævet, er, at finansministeren igennem forslaget om, at folkepensionsbidraget skal nedsættes fra 3 til 1 pct., ikke opnår tilstrækkelige resultater for mellemindkomstgrupperne. Det er vi stærkt optaget af, for vi tror, at en appel til mellemindkomstgrupperne om, at det i fremtiden kan betale sig bedre end før at tjene mere, spiller en enorm rolle, ikke bare for